Hetedik üzenet

Az irgalom edényei tisztességre és dicsőségre, gabonamagok és a szőlőtő vesszői

Igeolvasmány: Róm 9,21. 23; Csel 9,15; 2Kor 4,7; Jn 12,24; 15,1. 4-5. 7

I. A hívők Krisztusban az irgalom edényei tisztességre és dicsőségre; Krisztusnak mint irgalomnak, tisztességnek és dicsőségnek tartalmazói vagyunk – Róm 9,21. 23:

A. Isten célja az ember megteremtésével az volt, hogy az embert az Ő edényévé, agyagból készült tartalmazójává, tegye, hogy az ember tartalmazza Krisztust mint életet és megteljen Vele Krisztus Teste felépítéséért, ami az Új Jeruzsálemben teljesedik ki mint Isten nagy testületi edényében az Ő kifejeződéséhez – 1Móz 2,7; Csel 9,15; Róm 9,21. 23; 2Kor 4,7; 2Tim 2,20-21; Mt 25,2-4. 8-9; Zak 4,11-14; vö. Jel 3,18.

B. Pál mind a tizennégy levelét össze lehet foglalni két szóban – *nyitott edény* :

1. Annak a mértéke, hogy Isten mennyire tudja kitölteni Önmagát belénk, a nyitottságunk mértékétől függ; Isten csak azt akarja, hogy szeressük Őt, és tartsuk nyitva magunkat Őneki – 2Kir 4,1-7; Mt 5,3; Jn 1,16; Ésa 57,15; 66,1-2.
2. A hanyatlás önelégültséggel kezdődik el; az előrehaladás pedig éhséggel és szomjúsággal – 5Móz 4,25; Lk 1,53; Fil 1,25; Jel 3,16-18.

C. Arra lettünk megteremtve, hogy az irgalom edényei legyünk Krisztusnak mint az irgalom Istenének tartalmazására – Róm 9,11-13. 16. 20-21. 23; JerSir 3,21-23; Lk 1,78-79:

1. Isten irgalma Isten tulajdonságai közül a legmesszebbre ható, és megment minket a nyomorúságos helyzetünkből egy olyan állapotba, amely alkalmas az Ő szeretetére és kegyelmére – Ef 2,1-4; Héb 4,16.
2. Isten irgalma miatt mi feleltünk az evangéliumra, amikor mások nem feleltek, mi elfogadtunk egy Krisztusról mint életről szóló beszédet, mikor mások visszautasították azt, és mi az Úr helyreállító munkájának útjára léptünk, amikor mások visszaléptek attól, hogy ezen az úton járjanak – 296. ének, 3. strófa.
3. Az *irgalom* Isten külső cselekvésére utal, amelyet a mi nyomorúságos helyzetünk ösztönöz; a *szánalom* az Ő belső gyengédségére utal, amely az Ő szerető esszenciájából ered – Róm 9,15; Mt 9,36 [angol ford. mindkét versnél].
4. Kapcsolatba kell lépnünk Istennel mint a Szánakozóval minden reggel, hogy a királyság valóságában élhessünk abban, hogy irgalmasak vagyunk másokhoz, és nem ítélünk el másokat – JerSir 3,21-23; Mt 5,7; 7,1.

D. Arra lettünk megteremtve, hogy a tisztesség edényei legyünk Krisztusnak mint a tisztesség Istenének tartalmazására; a tisztesség edényei beoltók, azok, akik oltást adnak másoknak a gyülekezet hanyatlása ellen – 2Tim 2,20-22; Bír 9,9; 1Sám 2,30:

1. A beoltó tanító, Krisztus Jézus jó szolgálója, olyan ember, aki táplálást kap az élet beszédeivel, és aki gyakorolja a szellemét, hogy Krisztust élje a mindennapi életében a gyülekezeti életért – 2Tim 2,2; 1,13-14; 1Tim 4,6-7; 6,20.
2. A beoltó katona, és harcol a más véleményen lévők eltérő tanításai ellen, hogy véghez vigye Isten ökonómiáját az apostol szolgálata szerint, valamint vívja a csatát a halál ellen, Isten utolsó ellensége ellen, azáltal, hogy telve van élettel az életben való uralkodásra – 2Tim 2,3-4; 1Tim 1,18; Róm 8,6. 11; 5,17.
3. A beoltó atléta, és a normális gyülekezeti életet éli úgy, hogy elmenekül Krisztusba mint a menedékébe, és törekedik Krisztusra mint igazságosságra, hitre, szeretetre és békességre azokkal együtt, akik színtiszta szívből hívják az Urat – 2Tim 2,5; Héb 6,18-20; 2Tim 2,22.
4. A beoltó földműves, és együtt munkálkodik Istennel egy mindenhez igazodó élet által, hogy az élet magját elvesse az emberekbe és az élet Szellemével öntözze őket az Ő egészséges beszédei által – 6. vers; 1Kor 3,6. 9; 2Kor 6,1a; Lk 8,11; Jn 7,38; 6,63; 2Kor 3,6.

5. A beoltó munkás, és helyesen hasogatja az igazság beszédét, Isten igéjét annak különféle részeiben helyesen és egyenesen vetemedés nélkül (mint az ácsmesterségben) kifejtve; megvan a szükség arra, hogy az igazság beszéde, helyesen kifejtve, megvilágosítsa az elsötétedett embereket, oltást adjon a méreg ellen, elnyelje a halált, és az eltérült hívőket visszavigye a megfelelő pályára – 2Tim 2,15; vö. Csel 26,18; Zsolt 119,130. 133.

E. A dicsőség edényei vagyunk Krisztusnak mint a dicsőség Istenének tartalmazására:
   1. A dicsőség Isten Maga, aki kifejeződik és megnyilvánul – Jer 2,11; Csel 7,2; Ef 1,17; 1Kor 2,8; 1Pt 4,14; Kol 2,9.
   2. Miénk ez a kincs, Krisztus mint a dicsőség Istene, aki bennünk, a cserépedényekben, lakozik (2Kor 4,7); „ez a kincs", amely bennünk lakozik: „Jézus Krisztus arca" (6. vers), Krisztus jelenléte, „Krisztus személye" (2,10 [angol ford. alapján]).
   3. Amikor az Úrhoz fordítjuk a szívünket, akkor az Úr Szellemet mint Krisztus jelenlétét szemléljük a szellemünkben, és „átformálódunk dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úr Szellemtől" – 3,16-18 [angol ford. alapján].
   4. Amikor az Úr dicsőségét szemléljük, akkor az azt jelenti, hogy mi magunk látjuk az Urat; amikor visszatükrözzük az Úr dicsőségét, akkor az azt jelenti, hogy lehetővé tesszük másoknak, hogy meglássák Őt rajtunk keresztül – Ésa 60,1. 5.

II. A hívők Krisztusban gabonamagok – Jn 12,24:

A. A sok gabonamag, amely Krisztus halála és feltámadása révén jön létre, az egy kenyér – Krisztus Teste – megalakulására van; a gabonamagok összezúzódnak, olajjal összeelegyednek, megsülnek a sütőben, és egybeszerkesztődnek egy kenyérré, amit az ételáldozat jelképez – 1Kor 10,17; 3Móz 2,4-5.

B. Az Úr, mint egy földbe eső gabonamag, halál révén elveszítette a lelki életét, hogy felszabadíthassa az Ő örökkévaló életének tüzét a „sok mag" számára feltámadásban; nekünk mint a sok magnak el kell veszítenünk a lelki életünket halál révén, hogy élvezhessük és felszabadíthassuk az örökkévaló élet tüzét mások számára feltámadásban – Jn 12,24-26; Lk 12,49-50; 1Kor 15,31. 36; 2Kor 4,12.

C. Olyan gabonamagokként, amelyek a földbe esnek meghalni, a külső emberünk megtöretik, felemésztődik, hogy a belső emberünk napról napra megújulhasson – 16. 10-11. vers; Titus 3,5; Ef 4,23; 5,26.

D. Egy keresztyénnek, aki szellemi Krisztus Teste felépítéséért, három dolgot kell „olvasnia" minden nap – olvasnia kell a Bibliát, olvasnia kell a belső érzetét, és olvasnia kell a környezetét és körülményeit, amelyek a körülötte lévő embereket, dolgokat és ügyeket jelentik – Róm 8,6; vö. Péld 16,9.

E. Lehet, hogy imádkozunk és reménykedünk, hogy mások meg fognak változni, de minél többet imádkozunk ilyen módon, annál világosabb nekünk, hogy semmi nem fog megváltozni; ez az a környezet, amelyet Isten teremtett, hogy elérje azt, hogy áthasonuljunk Isten Fia képére, és megnyilvánítsuk Isten kegyelmét és erejét – Róm 8,28-29; vö. 6,3-4; 1Kir 7,17. 20-22.

F. Együtt kéne működnünk a munkálkodó Szellemmel, és el kéne fogadnunk a környezetet, amelyet Isten elrendezett a számunkra – Fil 4,12; Ef 3,1; 4,1; 6,20; 1Kor 7,24.

G. Lehet, hogy panaszkodunk Istennek, de a panaszkodásunk lehet a legjobb imádság, a legkedvesebb imádság Istennek; miközben panaszkodunk, Isten örvendezik, mert Ő azt okozza, hogy minden összedolgozzon a javunkra, hogy az Ő elsőszülött Fia képére hasonulhassunk – vö. 102. zsoltár, cím.

III. A hívők Krisztusban a szőlőtő vesszői – Jn 15,1. 4-5:

A. A szőlőtő, amely Krisztus, a vesszőivel együtt, amelyek a hívők Krisztusban, nem más, mint a Háromegy Isten organizmusa Isten ökonómiájában, hogy növekedjen az Ő gazdagságával és kifejezze az Ő isteni életét – 1-5. vers.

B. Semmik sem vagyunk, semmink sincs, és semmit sem tehetünk Krisztus mint a szőlőtő nélkül; így Őbenne kell maradnunk – Őbenne kell megmaradnunk, tartózkodnunk és

lakoznunk – úgy, hogy nem azáltal élünk, ami vagyunk, vagy azáltal, amit meg tudunk tenni, hanem a halhatatlan élet által, amely Krisztus Maga – 14,6a; 2Kor 5,4.

C. Amikor Krisztusban maradunk, akkor az azt jelenti, hogy az Ő szeretetében maradunk, hogy szerethessük Őt és szerethessük egymást, és így kifejezzük az isteni életet gyümölcstermésben – Jn 15,9-10. 16-17:
   1. „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint Én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az Én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok" – 13,34-35; vö. 1Jn 4,18-19.
   2. Ha szeretjük az Urat, meg leszünk telve Vele, és az, ami megtölt minket a bensőnkben, ki fog jönni belőlünk; ha a legnagyobb mértékben szeretjük az Urat, akkor az alkalmassá tesz, tökéletesít és felszerel minket arra, hogy kinyilatkoztatva szóljuk az Urat – Jn 21,15-17.

D. Amikor Krisztusban maradunk, akkor az azt jelenti, hogy naponként és óránként megtartjuk magunkat az Ővele való közösségben, semminek sem engedve meg, hogy közénk és Őközé jöjjön; az egész gyülekezeti élet az isteni közösségtől függ, amely nem más, mint a keringő Háromegy Isten, aki mindazt, ami Ő, belénk munkálja, áramoltatja, közli, szállítja, közvetíti és kitölti az élvezetünkre – 1Jn 1,3; 2Kor 13,13.

E. Ahhoz, hogy az Úr bennünk maradjon, hagynunk kell, hogy az Ő beszédei bennünk maradjanak; ha az Ő írott igéjében maradunk úgy, hogy Őhozzá jövünk életért, akkor az Ő azonnali beszédei bennünk fognak maradni mint szellem és élet – Jn 15,7; 5,39-40; 8,31; 6,63.

F. Krisztus, az igazi szőlőtő, vesszőiként Krisztust kell élnünk, Krisztust kell növesztenünk, Krisztust kell kifejeznünk, és Krisztust kell terjesztenünk minden tekintetben; ezt jelenti méltóan járni az Úrhoz, „teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és növekedvén Isten teljes ismerete által" – Kol 1,10 [angol ford. alapján].

G. A gyümölcstermés nem más, mint a belső élet gazdagságának túlcsordulása; a belső élet bőségéből lesz egy áramlás, amely el fog érni másokat, behatolva az életeikbe, hogy megmaradó gyümölccsé válhassanak az Atya dicsőségére – Jn 15,16.

© 2026 Living Stream Ministry